Atostogos prie Pakutuvėnų bažnytėlės

Asta DRUNGILIENĖ

„Žinot tą anekdotą? Žmona klausia psichologo: „Mes su vyru tokie pervargę ir sudirgę... Kur mums būtų geriau atostogauti – kalnuose ar prie jūros?" „Vienas – ten, kitas – ten", – atsako psichologas. O aš patarčiau atvykti į Pakutuvėnus", – nusišypsojo jaunas vyrukas. Jeigu ne ant rankų miegantis kūdikis, šeimos galva jo tikrai nepalaikytum – skarelė, auskaras nosyje, tatuiruotė ir basos kojos liudija laisvę ir nerūpestingą jaunystę.

Tačiau dvidešimtmetis Kauno medicinos akademijos studentas Marius į savo šeimynines pareigas žiūri labai rimtai – kadangi žmona mažąją Lauryną vis dar maitina krūtimi, jai kasdien priklauso pora valandų pietų miego, daug vyriškos globos ir kasdienės maldos mažytėje Pakutuvėnų bažnytėlėje.

Iš viso į brolių pranciškonų ir Pranciškoniškojo jaunimo tarnybos Pakutuvėnuose (Plungės r.) suorganizuotą vasaros stovyklą iš visos Lietuvos suvažiavo beveik du šimtai šeimų. Įsikūrę palapinėse vaizdingame Minijos slėnyje stovyklautojai kasdien dalyvauja paskaitose, keliauja į žygius, klauso folkloro, džiazo ar religinės muzikos atlikėjų. Pagrindinė stovyklos tema: „Vidinis išgijimas" – kaip susitaiky-

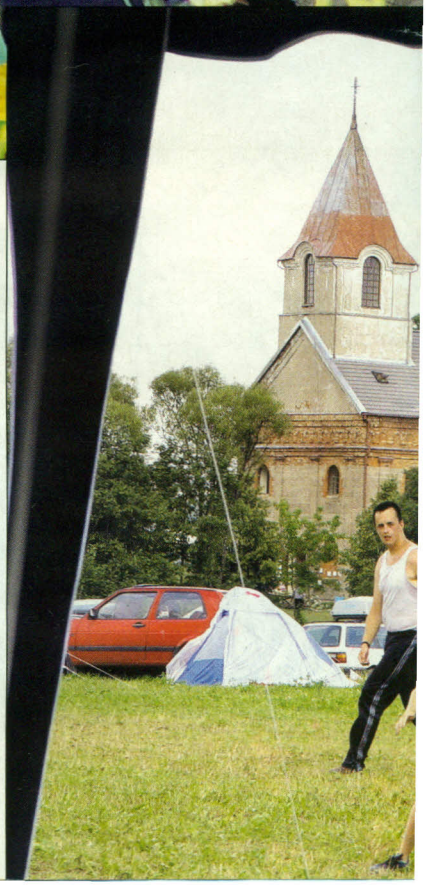

Ne vienas stovyklos dalyvis tvirtina pajutęs šią vietą turint ypatingų galių.

Stovyklos tema – „Vidinis išgijimas“.

ti su įskaudintu ar tave įskaudinusiu artimu žmogumi, kaip išsitiesti po skyrybų, kaip pasiruošti naujai santuokai ir t.t.

Pokalbius veda iš Jungtinių Amerikos Valstijų atvykęs kunigas jėzuitas Mathew Linnas, „Atvirų durų“ („The Open Doors“) bendruomenės įkūrėjas Roy Hendy iš Didžiosios Britanijos, Pakutuvėnų klebonas brolis Gediminas Numgaudis. Jiems talkina ir pranciškonai iš Vilniaus Bernardinų bažnyčios. Naujųjų religinių judėjimų specialistas, psichologas brolis pranciškonas Arūnas Peškaitis pasakoja apie šiandienos okultizmo pavojus, Klaipėdos psichiatrijos ligoninės gydytoja psichiatrė Jovita Kvaracijienė gilinasi į depresijos problemas, o buvęs populiarių televizijos laidų „Atverk duris“ vedėjas brolis Astijus Kungys vadovauja liturgijai vaikams.

Su visais jais galima susitikti – tiek nedidelėmis grupelėmis, tiek asmeniškai. Sunkiausia prasibrauti iki jėzuito Mathew Linno – septintą dešimtį baigiantis amerikietis spinduliuoja optimizmu ir geranoriškumu, kuriam sunku atsispirti. Buvęs policininkas daug metų murkdėsi alkoholizmo pelkėje, tad iki šiol jaučia kaltę, kad septyniems jo vaikams pritrūko tėviškos šilumos. >> 44

Jau ketvirtus metus broliai pranciškonai Pakutuvėnuose organizuoja stovyklas šeimoms.

Zajančkauskų šeimai iš Vilniaus Pakutuvėnai – savęs pažinimo, įdomių pažinčių ir visiško atsipalaidavimo vieta.

Menas gyventi

43 » Tačiau kaltės jausmas Mathew nesužlugdė, atvedė prie Dievo. Tapęs jėzuitu, jis dešimt metų praleido Afrikoje, o pastaruoju metu daugiausia keliauja po Rytų Europą. Lietuvoje jis lankosi jau trečią kartą.

„Jūsų šalis – nuostabi. Tereikia labai nedaug, kad ji suklestėtų. Reikia, kad vyrai prisimintų savo pagrindinę priedermę – būti savo šeimos ganytoju. Jeigu dėl savo šeimos vyras kreipiasi į Jėzų Kristų, jo malda turi keleriopai didesnę galią nei moters. Todėl piktosios jėgos juos labiau ir puola“, – tikino jėzuitas iš Amerikos, kurio paskaitos tik vyrams „Vyrai, melskimės už vyrus“ Pakutuvėnuose buvo itin populiarios.

„Iš tiesų, dvasinis šeimos gyvenimas pas mus nuo seno gula ant moters pečių“, – pripažino stovyklos dalyvė Kauno viešosios bibliotekos vedėja Rimantė Tamoliūnienė. Jos vyras dailininkas Vytautas Tamoliūnas galvos linktelėjimu visiškai pritarė šiems žodžiams. Pora, praėjusi akmenuotą išdavysčių ir skyrybų kelią, neslepia savo karčios patirties.

Kauniečiai Tamoliūnai įsitikinę, jog malda gali rasti vietą ir šiuolaikinio žmogaus širdyje.

A.Kalvaičio nuotraukos.

Mažąjį Mantą kretingiškiai Beleckai atvežė krikštyti.

Pakutuvėnų klebonas brolis Gediminas ne vienam yra ištiesęs pagalbos ranką.

Pirmą kartą jie susituokė daugiau nei prieš du dešimtmečius. Tačiau kartu išgyveno vos trejus metus – jaunąjį dailininką įsuko bohemos karuselė. Su dukryte ant rankų likusi Rimantė nenusiminė. Atvirkščiai – netrukus susirado darbštų ir patikimą žmogų ir pradėjo ruoštis antroms vedyboms. Viską sujaukė dabartinis vyskupas, tada kunigas Jonas Boruta. Draugės patarimu nuėjusi su juo pasišnekėti apie neaiškų nerimą, graužiantį širdį, moteris išlėkė trenkusi durimis – dvasininkas patarė grįžti pas vyrą.

„Vis dėlto kažkas manyje po to pokalbio pasikeitė. Ir nors pri-

Kasdienė malda.

reikė dar beveik septynerių metų, mes su Vytautu susitaikėm. Ne, tai tikrai nebuvo lengva, ypač jį erzino mano santykis su Dievu – ne kartą pavadino mane jį užkerėjusia įkyria davatka", – nusikvatojo Rimantė.

Vytautas tik skėstelėjo rankomis, patvirtindamas žmonos žodžius. Tačiau tai jau praeitis – į šią stovyklą sutuoktiniai su trimis vaikais atvyko įsitikinę, jog malda turi turėti savo vietą net ir šiuolaikinio žmogaus širdyje.

Su tuo visiškai sutinka ir vilniečių Inetos ir Valdo Zajančkauskų pora – tik architekto ir mikrobiologės šeimai tokių išbandymų neprireikė. Dar mokydamiesi Vilniaus universitete, jie lankė folklorinį ansamblį, domėjosi mitologija ir religija.

„Mums ši stovykla yra puiki galimybė susipažinti su fantastiškai įdomiais žmonėmis ir visiškai atsipalaiduoti. Šiandien buvome nuvažiavę į Plungę, pasistatėme automobilį ir tik po valandos grįžę pastebėjome, kad mašiną palikome neužrakintą – kaip Pakutuvėnuose", – šypsodamasi pasakojo Ineta.

Ypač laisvės ir nerūpestingumo atmosfera patinka pusantrų metukų Adelei – čia ji visą dieną gali bėgioti basa, valgyti dideliu šaukštu ir bendrauti su keliolika savo bendraamžių.

O štai dar vieno mažojo stovyklautojo, vos trijų mėnesių kretingiškio Manto Belecko, laukia rimtas išbandymas. Šioje bažnytėlėje susipažinę, o vėliau ir susituokę Jolanta ir Rolandas Beleckai šįkart čia atvežė krikštyti sūnų. Prieš aštuonerius metus Rolandas atvyko į Pakutuvėnuose pranciškonų vienuolių įkurtą Priklausomybės ligų reabilitacijos centrą pasiryžęs „nulipti nuo adatos". Jolanta tuo metu talkino vienuoliams ieškant lėšų Pakutuvėnų bažnytėlei atstatyti. Du jauni žmonės rado savyje jėgų: vienas – išbristi iš narkomanijos liūno, kitas – juo patikėti.

„Mes dažnai čia atvažiuojame. Tiesiog pabūti, pasivaikščioti, patylėti. Ši vieta turi kažkokios mistiškos galios. Visi, čia apsilankę, tai pajunta – geresnę vietą stovyklai sunku atrasti", – kalbėjo Rolandas.

Pirmąją stovyklą pranciškonų vienuoliai Pakutuvėnuose sukvietė dar 1997 metais. Tąkart susirinko apie pusantro šimto dalyvių. Po trejų metų stovyklautojų skaičius perkopė pusę tūkstančio. Buvo nuspręsta panašias stovyklas organizuoti ir kitose Lietuvos vietose, tačiau jos nebuvo populiarios. Todėl po trejų metų pertraukos suremontuota ir atsinaujinusi Pakutuvėnų bažnytėlė vėl tapo traukos centru šimtams poilsiautojų iš visos Lietuvos. ■